

HET VERLANGEN

turen den geheelen dag, had hij naar haar geluisterd. Zonder een woord tegen te spreken, had hij haar laten vertellen. Zonder een enkel protest had hij haar klacht aanvaard over zijn gelijkmatigheid. Toen ze klaar was, had hij gezegd:

„Als je wilt scheiden, zal ik je niets in den weg leggen.”

En zij had rustig geantwoord:

„Dat lijkt mij de eenig juiste oplossing. We gaan van elkaar als vrienden, niet als vijanden.”

„Zooals je wenscht.”

Later waren ze samen naar een advocaat gegaan, die nog eerst had getracht te sussen. De moeite was overbodig. Rustig, zakelijk was alles geregeld.

Maar voor de scheiding wettelijk uitgesproken werd, werd hij ziek. Het begon met een onschuldige verkoudheid, die plotseling oversloeg in een venijnige longontsteking. Na een week stierf hij. Natuurlijk had het haar aangegrepen. Ze had hem nog verpleegd. Maar zelfs in zijn kortstondige ziekte was er geen oogenblik van verlangen naar haar geweest. Hij was even nuchter gestorven als hij geleefd had.

Bij het openen van het testament bleek er tweeduizend gulden in effecten te zijn waarvan hij de ééne helft vermaakte aan zijn vrouw en de andere aan zijn zoon, uit te keeren op achttienjarigen leeftijd. Liefst te beschouwen als studiefonds. Zoo had hij het vast gelegd. Zij aanvaardde de duizend gulden om zich een bestaan te verschaffen voor haar en Freek. Ze had een huis gehuurd en was begonnen met kamers verhuren. Dat viel, vooral in de eerste jaren niet mee. Ze moest alles zelf doen. Later ging het beter, kon ze zich de weelde van een dienstbode veroorloven. Zelden bleef een kamer onverhuurd, want men verliet alleen in uiterste noodzaak haar pension. Het kind groeide voorspoedig op. Met prachtige cijfers ging het van de lagere school naar de H.B.S. Ook daar verliep alles goed, al klaagde men wel over zijn stugheid.

Freek ging weinig om met andere mensen. Zijn moeder was er blij om. Soms, maar dat gebeurde zelden, ging hij alleen een paar uur wandelen. Overigens was hij thuis, las of studeerde. Ook hielp hij haar in het huishouden.

Er was in den loop der jaren een diepe genegenheid tusschen hen ontstaan. Het was hem onmogelijk er over te spreken zonder zich belachelijk te voelen en zij had geleerd weinig te praten en aan te pakken. Toen hij, op zijn veertiende jaar, onverwacht, gevraagd had waar zijn vader nu toch was, had ze hem nuchter en helder alles verteld. Hij had haar zwijgend aangehoord, toen peinzend aangekeken en niet meer geantwoord dan: „O.” Verder was er nooit meer over gesproken. Freek scheen niet te lijden onder